

PAASWAKE

Cyclus B - 16 april 2022

Karmelietenkerk Gent - Homilie P. Paul De Bois

+

We zijn een beetje zoals 'Maria Magdalena, Johanna en Maria, de moeder van Jakobus en Salome'. Net zoals deze drie vrouwen hebben we onze eigen voorstelling van wat er de voorbije dagen is herdacht: het avondmaal van Jezus met zijn leerlingen, het verraad in de hof van Olijven, het proces, Jezus' sterven op het kruis en de graflegging. De vrouwen gaan naar het graf. Ze hebben welriekende kruiden gekocht om Hem te gaan balsemen. Ook al spreekt dat gebaar van een liefde, het is tegelijk een vergissing!

Maar ook wij hangen, net zoals de vrouwen, vast aan onze eigen voorstellingen. We hebben ons veertig dagen lang voorbereid op Pasen. De Paasnacht zelf bezorgt ons echter nog de totale verrassing. Niets zal nog zijn als vroeger.

De vrouwen moeten leren wat het betekent: "Wat zoekt ge de Levende bij de doden? Hij is niet hier, Hij is verrezen". Het betekent: aanvaarden dat Jezus werkelijk is gestorven. We zien Hem nooit meer terug. De vrouwen bij het graf waren geheel verbluft zoals de drie apostelen bij de gedaanteverandering van Jezus op de hoge berg. Zij waren bevreesd en overweldigd door dit nieuws. Ze zijn bezorgd dat ze niet begrepen zullen worden en misverstaan zullen worden of zelfs vervolgd.

"En ze waren zeer bevreesd!"... In Gods naam, kan dat werkelijk het laatste woord over Pasen zijn? Je zou toch eerder een uitspraak verwachten zoals: overgelukkig gingen ze naar buiten en gingen naar de leerlingen met de boodschap: "Hij is verrezen." Ze vertellen Petrus en de andere apostelen wel wat ze gezien hebben. En die geloven het niet. Al gaat Petrus toch zelf naar het graf om te kijken.

Ik denk dat de angst van de vrouwen en de apostelen die het verhaal niet geloven ... ik denk dat het heel normale reacties zijn. Hoe kun je nu vertellen, zelfs begeistert vertellen, over iets wat totaal onvoorstelbaar en onbegrijpelijk is?

Dat is dus het einde ...Niet Jubel en euforie, maar hevige ontzetting over een vreemde gebeurtenis die hen is overkomen.

De gang van de wereld wordt plots helemaal dooreen geschud – en dan zou je niet ontzet mogen zijn? Ik zou me kunnen voorstellen dat een dode Jezus hen op dat ogenblik liever zou zijn geweest. Dan hadden ze tenminste geweten wat ze moesten doen. Die kon je zalven en met regelmatige bezoeken aan het graf en met jaardagen eren. Een dode Jezus, daar kon je je na enige tijd wel mee verzoenen en na enige

tijd zou het normale leven dan wel weer hervat kunnen worden. Maar een verrezen Jezus? Die gooit alles overhoop. Zoiets was nog nooit voorgekomen.

Wat zou er nu weer gebeuren? Een Jezus, die hen terug moed zou geven en vrede schenken? Of een Jezus die met zijn levendigheid weer alles dooreen zou halen en problemen zou veroorzaken? Een Jezus waarvan je nooit zeker kon zijn of Hij zijn vrienden zou verrassen of hen nog maar eens voor de kop zou stoten?

Maar de verrijzenis van Jezus is geen terugkeer naar het verleden, dat was toch juist het overweldigend nieuwe! Een daad van God die totaal nieuwe mogelijkheden bood en een nog nooit geziene toekomst!

Ook de Paasnacht van nu stelt ons allemaal een vraag: houden we aan de dode Jezus, die tevreden is om met gebeden en gezangen geëerd en gezalfd te worden? Of is het de levende Jezus, die we overal kunnen ontmoeten en die ons leven dooreen kan schudden? De verrezen Jezus, die kan je werkelijk ontmoeten; niet alleen hier in de kerk, maar ook buiten, en niet alleen nu, maar vooral juist op die momenten waar je het zeker niet verwacht. Als je de oren van je hart open zet spreekt Hij je toe. Hij moedigt je aan om je leven telkens weer nieuw te overdenken, om werkelijk zelf te leven en niet geleefd te worden.

Laten we zijn boodschap verkondigen en laten we elkaar steeds nabij blijven. Dan zal Hij ons ontmoeten: in woord en in brood; in het gelaat van zoveel mensen die we ontmoeten en altijd weer juist dan wanneer we dat het minst verwachten.